

ÉVKÖZI 32. VASÁRNAS

1-4 oldal

Olv.: 2Mak 7,1-2.9-14 – 2Tessz 2,16-3,5 – Lk 20,27.34-38

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Most egy titkot szeretnék Önökkel megosztani. Az emberi élet szent kísérlet. A keresztény élet a szeretet szent kísérlete. A szentek nagy kísérletezők, akik tudják, mi a jó, és úgy tűnik, hogy erejük is van ahhoz, hogy azt meg is valósítsák, és ennek az ajándéka az, hogy ők jók is. A mi problémánk Pál apostol megfogalmazásában: látom a jót, helyeslem is, mégis a rosszat teszem. Ma, ezen a mai vasárnapon olyan üzenetekkel találkozunk a Biblia közvetítésével, amelyek arra szólítanak fel bennünket, hogy mi is nekigyürkőzzünk. Most kezdjük ezt azzal, hogy őszinte bűnbánatot tartunk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Sajátos perspektívát vázol föl számunkra ez az evangélium, de már erre utalt az olvasmány is, meg a szentlecke is. Jó lenne megközelíteni és a magunk számára érthetővé tenni ezt a keresztény üzenetet, ami a feltámadással kapcsolatos. Ahhoz, hogy elinduljunk ennek a fogalomnak a kibontásához, egy alapvető kérdéssel kell szembesülnünk. A keresztény élet elővételezett feltámadás. Ezt megismétlem: a keresztény élet elővételezett feltámadás. Vagyis a keresztény tanítás szerint, akik hallgatnak Jézusra, azok már legyőzték a halált, azok feltámadtak az új életre. Ők azok, akikkel kapcsolatosan a mai evangélium azt mondja, hogy ők az Isten fiai. Ezek a feltámadottak a húsvéti Krisztusnak a társai, annak a Krisztusnak, aki a halálból föltámadt és bátorító üzenetet hozott el nekünk.

És ezen a mai vasárnapon most már ezek után ezzel az üzenettel kell szembesülnünk. Hiszen Pál apostol azt mondja, ha Krisztus föl nem támadt, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk és hiábavaló a ti hitetek. Egyébként nem véletlenül éppen ezen a mai vasárnapon és még két-három vasárnap ebben az esztendőben, amikor az emberi életnek a perspektívájáról lesz szó, az időbe ágyazott emberi életnek a helyzetéről. 32. vasárnap ez a mai, még lesz kettő és a harmadik már Krisztus király vasárnapja, és november 27-e már Advent első vasárnapja, az új esztendő első vasárnapja az egyházi évben. Ez egy sajátos gondolkodásra épül, talán azt is mondhatnám, hogy egyházi pedagógia, hogy egy egyházi év alatt, amely elkezdődik Advent első vasárnapjával és tart Krisztus király vasárnapjáig, a keresztény életnek a titkaival szembesít bennünket egy esztendő.

Most ezen a mai vasárnapon pechünkre, hogy így mondjam, elég nehéz feladatot adott, mert nem egyszerű ennek a titoknak az üzenete, hogy feltámadás. Hiszen ha Isten az élet, akkor ez azt jelenti, hogy Isten a teremtetés ura és Isten az a valaki, aki minket szeret, szeretetből teremti a világot és szeretetből teremt bennünket, embereket, akkor az isteni élet a szeretetnek az áradása. És a kérdés az, hogy az ember bele tud-e kapcsolódni ebbe az áradásba vagy áramlatba, vagy ki akar maradni belőle.

Éppen a napokban hallottam a televízióban, hogy az ateisták is szeretnék vallásként létezni. Sajátos gondolat, kicsit ellentmondásos, de hát mit várjunk azoktól, akik nem jutnak el odáig, hogy foglalkozzanak a Teremtővel, foglalkozzanak az élet titkával és következőképpen nemcsak a születésnek a titkával, hanem az életünk beteljesedésének a gondolatával is.

Tehát a mi emberi életünk időbeli, időbe ágyazott, és legyünk őszinték, életünk során elég sokat foglalkozunk azzal a kérdéssel és izgat is bennünket, hogy mennyi időnk van. Mert hiszen az időnknek a mértékét nem mi határozzuk meg. Mikor jön el a vég, a földi utunknak a vége, és egyáltalán mit is jelent ez a vég és mit is jelent az üdvösség, vagy ha a mai üzenet fogalmát használom, mit is jelent az üdvösségünkben a feltámadás? Ha Isten az élet szerzője, ha Isten az élet ura, akkor teljes joggal üzeni nekünk Jézus Krisztus az Atyával kapcsolatosan: benne élünk és vagyunk. És mivel végeredményben az életünk eredete sajátos titokzatosságba burkolódik, következésképpen nekünk valóban ennek az isteni szeretetnek az erejét kell valamiképpen elnyernünk, hogy valóban ez az isteni erő bennünk legyen. Ha fordítva mondom: mi az Istenben legyünk. Tehát ez egy sajátos helyzet.

Kedves Testvérek, ahhoz hogy valóban ez a kérdés közelebb kerüljön hozzánk, azon kell elgondolkodnunk, hogy az isteni szeretet feltétel nélküli. Az isteni szeretetnek nincsenek elvárásai. Az Isten nem ezért vagy azért szereti őt vagy engem, egyikünket vagy másikunkat. Egyszerűen az isteni szeretet, mint az élet forrása, árad. És Jézus Krisztus pontosan ezt az isteni szeretet ismerteti meg velünk az ő tanításával és az ő élete példájával. Jézus Krisztus nem ígért földi Paradicsomot. Jézus Krisztus azt mondta, hogy ő elhozta hozzánk az Isten szeretetét, és ha mi ebbe az áramlatba be tudunk állni, akkor az életünknek egy új perspektívája lesz. Mégpedig Jézus azt mondja, hogy ez az üdvösség útja vagy ez a feltámadás. Mert ha az ember ezt a szeretetet befogadja – majd erre visszatérek egy kicsit, mert a mi szeretetünkkel ott van a baj, hogy nekünk vannak fenntartásaink akkor is, amikor szeretetet mondunk, már a kimondás pillanatában ott bujkál a feltétel, nem tudunk feltétel nélkül szeretni. És Jézus Krisztus pontosan ezt a hatalmas ajándékot jeleníti meg akkor, amikor mi emberek, akik állandó gondban vagyunk az idővel, kutatjuk azt, hogy mikor jön el a vég és mi lesz utána, akkor Jézus Krisztus, aki ehhez az Istenhez tartozik, pontosan ezt mondta, hogy az ember minden egyes jócselekedete istenivé nemesül. És ami isteni az életünkben, a Jó, a jó tetteink, ezek örökre megmaradnak. Ami rossz, az elenyésczik, azzal nem is érdemes foglalkozni, az nem is számít.

És ha ezt a kérdést közel engedjük magunkhoz, akkor ez azt jelenti, hogy az életünknek egy spirituális alapot akarunk adni. És nekünk magyaroknak még az is színezi a kérdést, hogy mi egy olyan országba születtünk bele, amelyet Szent István király alapított, és Szent István király országa spirituális alapokra épül. Nem véletlen, hogy II. Szilveszter pápa, mikor a koronát küldi, azt mondja, a ti királyotok nem apostoli király, mint az összes többi, akiket megkoronáztam, hanem valóságos apostol! Szent Istvánnal kapcsolatosan pedig, le is írták többször, de az én szívemben különösképpen otthon van, amit XVI. Benedek pápa – aki az én gondolkodásomhoz meg lelkületemhez is nagyon közel van, éppen ezért az idei karácsonyra megint egy csodálatos XVI. Benedek-i könyvvel szeretném megajándékozni azokat, akik erre érdemesek – üzent nekünk 2013-ban, amikor mi máltaiak a római Szent Péter Bazilikában a 900. születésnapunkat ünnepeltük és engem ért az a megtiszteltetés, hogy köszönhettem a Szentatyát, XVI. Benedek pápát. Ez volt az utolsó nyilvános, hogy így mondjam, szereplése és ő üzent, most nektek is: Szent István király nagysága, hogy ő a nemzete sorsáért Isten előtt vállalt felelősséget. Hát Testvérek mi ez, ha nem spirituális alap? Mi mindent ígérgetnek azok, akik főként szeretnének kerekedni vagy akik kezükbe szeretnék venni országunk sorsát. Ki előtt vállalnak felelősséget értünk? Ígéretekből rengeteg, a beteljesedésből alig valami.

Testvérek ezen a mai vasárnapon, amikor az életünk spirituális alapjairól gondolkodunk, az üdvösségünkről meg a feltámadás igazságáról, hiszen a kettő összetartozik, akkor ez azt jelenti, hogy nekünk azon kell elgondolkodni, hogy a szeretünk az egymással való kapcsolatunkban valamiképpen feltétel nélkülivé váljon. Mert ez az egyetlen út, ami méltóvá teszi a mi közös utunkat. Különbözően becsapjuk egymást. Egyébként a világ nem is érti ezt a

feltétel nélküli szeretetet. Kicsi igazsága van is, mert bennünk is ott bujkál, még akkor is, amikor ezzel az isteni szeretettel közeledünk egymás felé, azért föl-fölrémlik valamifajta hasznosság a javunkra. Érthető, hogy a hitetlen ember gyanakszik ránk, hogy ezt nem tudjuk mi sem megvalósítani. Testvérek, tökéletesen biztos, hogy nem. De erről lemondani nem lehet. És akkor, amikor én arra gondolok, hogy Jézus Krisztus evvel a jövővel, amit itt mi üdvösségnek mondunk, vagy az ember föltámadott életként jelenítjük meg vagy nevezzük meg, akkor ez azt jelenti, Jézus nem arról beszél, hogy miben lesz részünk az üdvösségben a feltámadáskor. Ha azt mondtam, hogy a keresztény élet a feltámadás elővételezése, az pontosan azt jelenti, hogy igyekszünk a feltétel nélküli szeretet útján járni, akkor ez valóban egybevág a jézusi üzenettel, aki nem arról beszél, hogy mire számíthatunk Istennél halálunk után és egyáltalán már a földi életünkben is. Nem arról beszél, hogy mi lesz, hanem hogy mi nem lesz. Nem lesz többé gyász, nem lesz többé fájdalom, nem lesz többé jajgatás, letöröl a szemünkről minden könnyet. Testvérek, itt kell keresni, ebben a sávban kell keresni az üdvösséget és a feltámadás örömét.

Rendkívül fontos, hogy ezzel szembenézzünk, mert egy lehetőségünk van: a szeretet kockázatát vállalni. A szentek ebben jó példát adnak. És bizony a mi egyéni sorsunk is, a közösségeink, nemzeteink sorsa, sőt a világ sorsa is ezen múlik, hogy az ember fölnő-e erre a lelki síkra. Különböző elvárásainkkal megnyomoritjuk egymás életét. Ezen a mai vasárnapon, amikor ez a kérdés áll elénk és valamilyen választ mindegyikünknek adni kell erre a kérdésre, én azt ajánlom a Testvéreknek, hogy vállaljuk a szentek példáját, akik a szeretet kockázatát magukévá tették, és ők nemcsak azt mondják nekünk meg, hogy mi a jó, hanem abban is segítenek példájukkal, hogy ezt a jót meg is tudjuk tenni és ezáltal az életünk gazdagabbá váljon. Tegnap ünnepeltük Árpád-házi Szent Imrét. Az ő példája is ebből a szempontból fontos üzenet nekünk, magyaroknak.

Kívánom a Testvéreknek azt, hogy ezzel a titokkal bátran találkozzon mindegyikünk, és akkor egyéni sorsunk is, nemzetünk sorsa is, ez a Szent István-i nemzeti sors is jövővel bír.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Tihanyi Gábor (Gazsi): Kedves Imre atya, foglalj helyet most. Azt álmodtam az éjszaka, hogy Imre atyát fogjuk köszönteni. Ő nagyon ódzkodott, aztán végül azt mondta, hogy rendben, de odasúgta nekem a fülembbe: csak nehogy megrikassatok. Most először a Kollégiumban lakó fiatalok szeretnének köszönteni.

Hát erre fölállok. Akkor már valami jó van az egészben. Jó, hogy az ő arcukat látom.

A kollégisták köszöntése: Irgalmas Szent János megtérése után életét a szegényeknek és a rászorulóknak szentelte. Tegyetek jót magatokkal azzal, hogy másoknak is jót tesztek – ő ezt hirdette. Imre atya szentbeszédeinek leggyakoribb tanulsága, hogy úgy töltjük be életünk célját, ha másoknak jót teszünk. Ennek a szeretetnek a képviselőjéhez szeretnénk köszönetet mondani, aki lehetővé tette azt, hogy a Hospitalitas Irgalmasrendi Szakkollégium létrejöjjön. 2006-ban Nyékyné Gaizler Judit és Roska Tamás támogatásával Imre atya és Palotás Eszter megalapította a kollégiumot, amit azóta is odafigyeléssel és lelki vezetéssel kísérnek. Ezért szeretnénk kifejezni a hálánkat egy énekkel.

„Áldjon meg téged az Úr... s adjon békét tenéked”

Nagyon szépen köszönöm! Már előlegezte a békét. Úgyhogy ez a ti kedves imádkozós énekeltek ezt a békét még mélyebbre ültette a szívemben. Köszönöm!

Győri-Dani Lajos: A Magyar Máltai Szeretetszolgálat és minden máltai nevében állok most itt. Imre atya személyes ünnepeivel van egy kis baj. Az egyik ugye sikerült, hogy június 4-ére essen, a másik meg a nemzeti gyásznapi nappal. Tehát valahogy a személyes ünnepei zárójelbe kerültek valami sors és nemzeti tragédia kapcsán. Ezt mindig megéltük vele, de azt is, hogy ő ezt úgy élte át és úgy adta át nekünk, hogy mindig, minden ilyen helyzetben benne kell lenni és akár ezek a helyzetek lehetnek ünnepek is az embernek. A legnehezebb helyzetek is lehetnek ünnepek az embernek, ha abba úgy áll bele, hogy azt a szeretetet képviseli, amit Imre atya nekünk adott. Úgyhogy a zárójelbe tett ünnepekről egy picit könyvet hoztunk ma: Európa zárójelben. Imre atya nagyon sokat foglalkozik a kereszténység jelenével és jövőjével, és ezt mi elég gyakran halljuk az életünkben. Én ezt kívánom minden máltai nevében, ezt a példát, minél tovább, ameddig csak lehet...

Köszönöm, köszönöm! Az igazság az, hogy a szavainál csak a termete nagyobb, meg az okossága. De az az érzésem, hogy a szívében rejtőzködik ez az okosság, úgyhogy így harmonikus a dolog. Nagyon szépen köszönöm.

Tihanyi Gazsi: Kedves Imre atya, én sokat gondolkoztam azon, hogy mit mondjak és aztán a ma reggeli dicséret 117. zsoltára adta az ötletet, hogy egy-két gondolatát előhozzam. Ebben a zsoltárban a zsoltáros azt mondja, hogy az Isten oltalmát keressétek és ne az emberekben bizakodjatok. Egy másik helyen pedig azt mondja: az elleneim támadásától már majdnem földre estem, de az Isten jobb keze fölemelt és tágas útra vezetett. Én azt kívánom, azt kívánjuk neked, hogy mindig érezd az Istennek ezt a támogató irgalmasságát, jóságát és a felemelő jobb kezét! Isten éltesse!

Köszönöm szépen Gazsi! Az igaz, én sosem kerestem utakat, mindig azon az úton mentem, amit az Isten jelölt ki. Úgyhogy ez megkönnyíti ám az ember helyzetét, mert ha bezárnak egy utat, akkor az ember azt mondhatja, hogy nem én kerestem az utat, biztos, hogy nem az én személyes, egyéni utam, Isten gondolta úgy, s ha bezárják emberek, akkor majd az Istennel intézkedjenek, intézzék el ők az Istennel. Úgyhogy az Isten keze erős. Éppen tegnap kaptam Rómából egy monsignore-tól egy nagyon kedves levelet, aki pontosan valami ilyeneket emlegetett. Meg tegnap este a Cziffra 100 hangversenynél a [Balázs] János – ugye én Cziffra Györgyöt jól ismertem, meg a feleségét, és hát volt egy idő, amikor a feleségének kellett segíteni, mégpedig sokat. Olyankor mindig eltűnnek az emberek, amikor segíteni kell, maradtam egyedül a gondjával meg bajával annak az asszonynak. És megható volt számomra, ezt mondta a János, hogy elsősorban erre gondolt, amikor ezt a tegnap esti hangversenyt összeállították. Úgyhogy a Jóisten nagyságát meg találékonyságát mi emberek nem tudjuk überelni, az biztos. Úgyhogy ez, Gazsi, így van valóban, te csak megerősítet mindig azt, ami az igazság. Ezért vagyunk még itt. Köszönöm szépen, hogy együtt imádkozhattunk ebben a szentmisében és gondolkodhattunk valóban az üdvösségünkről, a jövőnkről, ami nem az egyéni jövőnk csupán, ennél sokkal, de sokkal többről van szó! Köszönöm szépen!

Kis földi ajándék (ajándékkosár)

Köszönöm szépen! Hát igen, akkor, amikor az Irgalmas rendbe jöttem, Laurus atyának a nagy, meleg, gazdag szíve fogadott, meg egy nyolc négyzetméteres szobácska, meg jó emberek napi látogatása, amikor a kilincsre akasztottak valamit, hogy ne kelljen gondolkodni azon, hogy az ember mit egyen. Ezek mind-mind az Isten kinyújtott kezét jelentik. Lehet, hogy emberek úgy gondolják, Isten néha visszahúzza a kezét – Isten sose húzza vissza a kezét, csak nem biztos, hogy az emberek megértik, hogy hogyan mozog az Isten keze. Kívánom mindenkinek azt, hogy tudjon belekapaszkodni az Isten kezébe, mert akkor úton tudunk maradni.

+ Á L D Á S +